

Съ голѣмо огорчение напусналъ „общината“ Ботйовия баща и цѣлъ день трѣска го трѣсла. — „Тѣзи маски, не си поплюватъ на ржцѣтъ — казалъ на себе си той; малко ли майки сж разплакали?!“ Но да „направи бѣлѣжка“ и на „немирникѣтъ“, не смѣлъ. Той говори постоянно за революция, за изядници, за кръвь — прѣдъ такѣвъ човѣкъ, естествено, трѣбва да бждешъ внимателенъ.

На 10. май 1867. год. цѣлиятъ персоналъ отъ Калоферскитѣ академии трѣскаво се приготвявалъ за великия празникъ. Училищата били накичени съ вѣнци, всичко било приготвено, а селския кехая отъ тригѣ хѣлма въ Калоферъ съ високъ гласъ възвѣстилъ на народа, че утрѣ е празникѣтъ св. Кирилъ и Методи, въ голѣмия училищенъ дворъ ще се отслужи молебень, затова чорбаджиитѣ заповѣдвали: жени, мжже, дѣца, млади и стари, да бждатъ тамъ.

На 11. цѣло Калоферъ въ празнично облекло се стѣкло да се любува на празника. Подредени били Ботйовитѣ „роти“, а възпитаницитѣ на революционния клубъ очаквали часъ по-скоро де се свѣрши попското мърморене, за да се появи „бати Христо.“

Бащата, който си знаелъ стоката, не искалъ да го пусне да говори: на академическото съвѣщание по първия день заявилъ, че по слабостъ, той не може да издържи една „сказка“, каквато „подобавя за случая“, затова се обърналъ къмъ по-стария персоналъ съ настояване единъ отъ по-опитнитѣ колеги да „вземе сказката.“ — „Христо е младъ още за тие работи“ — избързалъ да забѣлѣжчи хитрия баща. — „Не, не, — обърналъ се тоя: азъ ще държа сказката.“ Рѣшено — свѣршено. — „Хемъ бжди по-здържанъ и прѣдпазливъ — забѣлѣжилъ му даскалъ Ботю вечерѣта, когато сѣднали на софрата. Онѣзи красти и вчера ма са хокали.“ — „Азъ зная“ — отговорилъ синѣтъ.